

Hvedekornet

Der var et hvedekorn, som lå ganske alene mellem to sorte, våde jordknolde. Og det hvedekorn følte sig ganske forfærdelig trist til mode. Mørkt og fugtigt var der, og mørkere og fugtigere blev der, thi dagens tåge samlede sig og blev til strid natteregn. Det var til at fortvivle over. Det gjorde hvedekornet da også. Og for rigtig at blive ilde tilpas, begyndte det af sin erindring at fremdrage alle slags minder fra bedre dage.

Det tænkte på den tid, da det sad højt til vejrs i det knejsende aks, kærtegnet af solen, vugget af vinden, vel til mode som et barn på sin moders arm. Hele den store, grågrønne hvedemark var fuld af aks og strå, og oppe på den blå himmel sad en strålende sol, og alle lærkerne sang fra gry til aftenrøde. Og når solen gik ned, blev det ikke koldt og vådt som nu, men en blid dug faldt som læskedrik over det solhede korn, og en stor, gylden måne skinnede mildt hen over de modnende marker. Det var i de skønne tider, de evigt hensvundne...

Thi ak! den frygtelige dag kom, da leen sang hvæsende skar sig vej gennem kornet. Og høstpigerne fulgte efter over markerne og med deres river, og kornet blev bundet sammen og læsset på vogne. Hele marken var som en valplads, hvorfra døde og sårede uafbrudt køres bort.

Så kom den endnu frygteligere dag i lben, da plejlen dansede mellem det gyldne korn og ramte ubarmhertigt, som én, der slår i blinde. Og aksene splittedes, de små korn- familier, der havde været sammen lige fra deres grønne ungdom – og de enkelte korn fløj hver til sin side og sås aldrig mere.

Men i kornsækken havde der dog endnu været selskab. Man lå nok lidt trykket, og det holdt undertiden hårdt at få vejret - men man kunne snakke sammen, man havde lidelsesfæller ...

Men nu var det den fuldstændige forladthed, den triste ensomhed, den sikre undergang vidste, at det ikke kunne tåle fugt, det var bleven meget ømfindtligt på det sidste. Det mærkede allerede, hvordan det begyndte at krible og stikke i det yderste lag celler ... Og vådere og vådere blev det for hvert øjeblik ... Det kunne ikke vare længe, så ville hele hvedekornet være gennemblødt - og hvad ville der da blive af det?

Næste dag gik harven henover marken, og hvedekornet kom til at ligge i bælgmørke. Jord foroven, jord forneden, jord til alle sider. Og vådt blev der ved at være. Hvedekornet følte sig meget sygt. Det brød og gærede inden i det, vandet trængte gennem skallen alle vegne, der var ikke et tørt sted mere i kornets indvolde. Det var, som skulle det forgå.

Da sendte det en sidste tanke, en sidste sørgmodig længsel tilbage til sin solskinstid. "Ak, hvorfor," klagede det, "blev jeg til, når det hele skal ende så skrækkeligt? Det var bedre, om jeg aldrig havde kendt solens lys og var bleven skånet for denne elendighed!"

Da talte en stemme til det stakkels, forladte væsen, og stemmen syntes at komme ud af jordens indre. "Frygt ikke," sagde den, "du skal ikke gå til grunde. Giv trygt og villigt slip på dig selv - og jeg lover dig et bedre jeg. Dø, fordi det er min vilje, og du skal leve."

"Hvem er du, som taler?" spurgte hvedekornet og var ganske ærbødig derved, thi det var som at tale til hele jorden, ja til alt, der var til.

"Jeg er den, som skabte dig, og som nu vil genskabe dig," var stemmens svar.

Da overgav det fattige, døende hvedekorn sig i sin skabers vilje – og vidste af intet mere.

En forårmorgen ganske tidligt på året, stak en grøn spire sit hoved op over den våde jord. Solen skinnede varmt, så jorden dampede derved. Og højt oppe i den blå luft sang utallige lærker.

Hvedekornet thi dét var den grønne spire- så sig henrykt om. Det var altså virkelig givet tilbage til livet, tilbage til solen og lærkernes sang. Det skulle leve påny.

Og ikke det alene. Men rundt om på marken så det andre grønne spirer en hel hær og det genkendte i dem sine brødre og søstre. Da gik der en svulmende livsfylde gennem den unge plante, og det var, som måtte den af lutter taknemlighed gro lige op i den lysende himmel og kærtegne den med sine blade. Og det var, som om den samme taknemmelighedsjubel drev lærkerne så højt op, de kunne komme, og jo højere de kom, des klarere og renere sang de ... Og en stemme, som denne gang kom ovenfra, ikke indenfra, sagde: "Uden hvedekornet falder i jorden og dør, bliver det ene. Men dersom det dør, bærer det megen frugt."

Fra Johannes Jørgensen:
"Lignelser" (Gyldendal 1898).